

NAGYMAMA HÁBORÚS ÉNEKE

*Ing száradt hátsó udvaron,
Most ócskás seggén lifeg –*
A vásznakról mesélt nekem,
Fakultak a színek.

Díszítették hát jámboran,
Dolgozott a család.
Nyolcvannyolcból a dédmama
Hímzésére talált.

Rajta a név, a versszöveg,
Alkóvban lóg, mellette szép
A parti űr, a büszke arc:
Dunycove-ban készült a kép.

Kilenszázketttő: született,
Fölnevelte a láb,
Régi szépianyomaton
Szél borzolta haját.

Borzolta más is, még előbb:
Két bátyja indult útnak
Egy tábori lap érkezett,
Másolt verssel búcsúztak.

Skóciába ment azután,
Vitte a bányászlegény:
Lányaik hasonló ruhán
Osztoztak, egy mesén.

90 Ékeskedik az utcanép,
A jó ruha jel és forrás,
Nem rosszabb, aki nyers marad
Tisztes és illő, nem más.

Ne kotorjak bele: ragad
A lefolyó, közölte.
A beesett arcú szomszéd
Meg Lincoln egy az egybe'.

Nagyapának is duruzsolt:
Hogy mit képzels magáról,
Úriember, úgy jött ide,
Úgy tűnjön a világból!

*Ünög a hátsó udvaron,
Ócskás seggén lifeg:*
A nagyanyám: Yorkshire és Fife.
Pajkos, mint egy gyerek.

Elhagyott szigetek bejáratánál
Magányos férfi áll és a kutyás hölgy,
Előttük hullám és hullám utánuk.

A kastély szirten áll,
Alatta kert, előtte asszony
Sírátja ködben sápadó szeretteit:
Kétségbesve szorítja egy kisgyerek kezét.

Özvegy Jakov sajnálja, amit elhallgatott,
Őlel karcsú nyírfát, gyengéd hegedűt:
Magába fordul, piszkét fal a másik.

– Verje kalapáccsal, verje az ajtót,
a gazdagokét! Miért várnám a parton,
Míg mocsokkal telik az árok, ha átugorhatom?

Kocsmában ül csacska kicsi lánnyal
A költői vándor, szép idegennek
Magáról mesél. Csikorog a történelem,

Új hitekbe buknak hitevesztett népek.

(Fordította: Lázár Júlia)